

Rene Denfeld

**H E T
S N E E U W
M E I S J E**

Vertaling Mieke Trouw

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC™ om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2017 by Rene Denfeld
Oorspronkelijke titel: *The Child Finder*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2018 HarperCollins Holland
Vertaling: Mieke Trouw
Omslagontwerp: Robin Bilardello
Bewerking: Wil Immink Design
Foto auteur: Gary Norman
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: Wilco Printing & Binding, Amersfoort

ISBN 978 94 027 0082 4
ISBN 978 94 027 5505 3 (e-book)

NUR 302
Eerste druk maart 2018

Originele uitgave verschenen bij Harper een imprint van HarperCollins Publishers

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver.
Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

1

Het was een klein, geel plattelandshuisje aan een verlaten weg. Het had iets mistroostigs, maar dat was Naomi wel gewend. Er werd opengedaan door een kleine, slanke jonge moeder die veel ouder leek dan ze was. Ze zag er moe en gespannen uit.

‘De kindvinder,’ zei ze.

In een uitermate sobere woonkamer gingen ze op de bank zitten. Naomi’s oog viel op een stapel kinderboeken op het tafeltje naast een schommelstoel. Ze durfde te wedden dat er in de kamer van het kind niets was veranderd.

‘Ik vind het heel erg dat we niet eerder van uw bestaan wisten,’ zei de vader. Hij zat in een fauteuil bij het raam en wreef in zijn handen. ‘We hebben alles geprobeerd. Al die tijd –’

‘Zelfs een helderziende,’ voegde de jonge moeder er met een moeizaam glimlachje aan toe.

‘Het schijnt dat niemand zo goed vermiste kinderen kan opsporen als u,’ ging de man verder. ‘Ik wist niet eens dat er specialisten bestonden die zich daarmee bezighielden.’

‘Zeg maar Naomi,’ zei ze.

De ouders bekeken haar van top tot teen: gespierd, gebruide handen die eruitzagen alsof ze van aanpakken wisten, lang bruin haar, een ontwapenende glimlach. Ze was jonger dan ze hadden gedacht – nog geen dertig.

‘Hoe weet je waar je moet zoeken?’ vroeg de moeder.

Ze liet de ouders haar stralende lach zien. ‘Ik weet wat vrijheid is.’

De vader knipperde met zijn ogen. Hij had over haar achtergrond gelezen.

Even later zette Naomi haar koffie neer. ‘Ik wil graag haar kamer zien,’ zei ze.

De moeder ging haar voor, de vader bleef in de woonkamer. De keuken zag er kaal en weinig gebruikt uit. Op de plank stond een ouderwetse koektrommel stof te vergaren. Op zijn dikke buik stond: OMA’S KOEKJES, maar Naomi vroeg zich af wanneer oma voor het laatst op bezoek was geweest.

‘Mijn man vindt dat ik weer aan het werk moet gaan,’ zei de moeder.

‘Het doet vaak goed om te werken,’ zei Naomi vriendelijk.

‘Ik kan het niet,’ zei de moeder. Dat begreep Naomi heel goed. Je kunt niet weg als je kind elk moment kan thuiskomen.

Het verdriet was bijna tastbaar toen de slaapkamerdeur openging. Er stond een eenpersoonsbed met een Disney-sprei erop. Een rij schilderijen van vliegende eenden aan de wand. Boven het bed geappliqueerde letters: MADISONS KAMER. Er stonden een boekenkastje en een bureau, dat was bezaaid met pennen en stiften.

Boven het bureau hing een leeslijstje van haar kleuterjuf. TOPLEZER! stond erop. Madison had een sticker gekregen voor elk leesboekje dat ze in de herfst vóór haar verdwijning had doorgewerkt.

Er hing een muffe, stoffige geur in de kamer – de geur van een ruimte die al jaren niet meer werd bewoond.

Naomi ging naast het bureau staan. Madison was bezig geweest aan een tekening. In gedachten zag Naomi haar opstaan van haar stoeltje en naar de auto rennen, omdat haar vader haar ongeduldig had geroepen.

Het was een tekening van een kerstboom vol zware, rode ballen, met figuurtjes ernaast: een vader, een moeder, een klein meisje en een hond. THUIS, stond erboven. Het was echt een tekening van een klein kind, met grote hoofden en stoklijfjes. In vergelijkbare slaapkamers had Naomi er al tientallen gezien, maar toch voelde ze elke keer weer een steek in haar hart.

Ze pakte een schrift met brede lijnen van het bureau en bladerde door

de talloze woorden die Madison in haar wiebelige handschrift had opgeschreven. Met kleurpotlood had ze er tekeningen bij gemaakt.

‘Ze kon goed schrijven voor haar leeftijd,’ merkte Naomi op. De meeste vijfjarigen waren nauwelijks in staat losse letters te krabbelen.

‘Ze is een slim kind,’ zei de moeder.

Naomi liep naar de open kleerkast, waarin ze kleurige truien en vaak gewassen katoenen jurkjes aantrof. Madison hield van felle kleuren. Ze pakte een manchet van een trui tussen haar vingers, en daarna die van een andere. Er verscheen een rimpel op haar voorhoofd.

‘Ze zijn allemaal gerafeld,’ merkte ze op.

‘Ze pulkte er altijd aan. Aan allemaal. Ze trok er draadjes uit,’ vertelde de moeder. ‘Ik probeerde het haar af te leren.’

‘Waarom?’

Het duurde een paar tellen voordat de moeder antwoord gaf.

‘Dat weet ik niet meer. Ik zou alles willen doen om –’

‘De kans is groot dat ze niet meer leeft. Dat weet je,’ zei Naomi zachtjes. Het was beter om het gewoon te zeggen, vooral als er al zo veel tijd was verstreken.

De moeder verstijfde. ‘Dat geloof ik niet.’

De vrouwen keken elkaar aan. Ze waren ongeveer even oud, maar Naomi bleef van gezondheid, terwijl de moeder uitgehold leek te zijn door angst.

‘Iemand heeft haar meegenomen,’ verklaarde de moeder.

‘Als dat zo is en we kunnen haar vinden, dan komt ze als een veranderd kind terug. Dat moet je goed beseffen,’ zei Naomi.

De lippen van de vrouw trilden. ‘In welk opzicht is ze dan veranderd?’

Naomi zette een stap naar voren. Ze kwam zo dicht bij haar staan dat ze elkaar bijna raakten. Haar blik had iets indrukwekkends.

‘Als ze terugkomt, heeft ze je heel hard nodig.’

Eerst dacht Naomi dat ze de plek niet zou kunnen vinden, ook al hadden de ouders haar de coördinaten en een routebeschrijving gegeven. De geasfalteerde weg was nog nat van de sneeuwschuivers en de bermten lagen vol brijachtige sneeuw. Aan weerszijden van haar auto ontvouwde zich een eindeloos landschap van berghellingen vol donkergroene, besneeuwde naaldbomen, steile zwarte rotsen en witte bergtoppen. Ze was uren onderweg geweest en bevond zich nu diep in het Skookum National Forest, een flink eind van de stad. Het terrein was erg ruig, mensonvriendelijk. Het was een woeste omgeving vol spleten en gletsjerplateaus.

Opeens zag ze iets geels: een rafelig restje politietape aan een boomtak.

Waarom waren ze hier gestopt? Er was hier helemaal niets.

Voorzichtig stapte Naomi uit haar auto. De lucht was helder en koud. Het deed haar goed om diep in te ademen. Zodra ze het bos in liep, werd het donker om haar heen. Haar laarzen kraakten op de sneeuw.

Ze stelde zich zo voor dat het gezin had besloten een dag op pad te gaan om een eigen kerstboom te kappen. In het gehucht Stubbed Toe Creek zouden ze stoppen om verse donuts te kopen. Vervolgens zouden ze via een van de vele oude, slingerende wegen de besneeuwde bergen in rijden, op zoek naar hun eigen, speciale douglasspar.

Waarschijnlijk waren ze omringd geweest door ijs en sneeuw. In gedachten zag ze de moeder haar handen warmen aan het rooster in de auto. Het meisje zat op de achterbank, dik ingepakt in een roze parka. De vader besloot – misschien moe van de besluiteloosheid – dat ze hier zouden stoppen voor een boom. Hij zette zijn auto aan de kant. Met zijn rug naar zijn gezinnetje toe haalde hij de handzaag uit de kofferbak. Zijn vrouw liep voorzichtig het bos in, achter hun vooruit hollende dochter aan.

Het was in een paar tellen gebeurd, hadden ze haar verteld. Het ene moment was Madison nog bij hen, het volgende was ze verdwenen. Ze hadden haar sporen zo goed mogelijk gevolgd, maar het was hard gaan

sneeuwen, en terwijl de ouders zich doodsbang aan elkaar hadden vastgeklemd, waren de sporen voor hun neus verdwenen.

Tegen de tijd dat er zoekacties werden ingezet, woedde er een hevige sneeuwstorm die de wegen onbegaanbaar maakte. Toen de wegen een paar weken later waren schoongemaakt, werd er verder gezocht. De plaatselijke bevolking had niets gezien of gehoord.

De volgende lente werd er een lijkenhond ingezet, maar die kon niets vinden. Madison Culver was verdwenen, waarschijnlijk begraven onder de sneeuw of opgegeten door dieren. Niemand kon lang in de bossen overleven, zeker geen vijfjarig meisje in een roze parka.

Hoop is iets moois, dacht Naomi, terwijl ze de schone, koude lucht inademde en tussen de geluidloze bomen omhoogkeek. Haar werk was fantastisch als ze beloond werd met leven, maar vreselijk als het alleen maar verdriet opleverde.

Ze liep terug naar haar auto en haalde er een paar nieuwe sneeuw-schoenen en haar rugzak uit. Ze droeg al een warme parka, een muts en dikke laarzen. De kofferbak van haar auto lag vol met uitrusting voor zoektochten op elk denkbaar terrein, variërend van woestijnen tot bergen, en van platteland tot stad. Ze lette erop dat ze altijd de benodigde spullen bij zich had.

In de stad had ze een kamer in het huis van een dierbare vriendin. Daar bewaarde ze haar dossiers, haar rapporten, nog meer kleren en souvenirs. Maar in haar dagelijkse leven was Naomi onderweg, altijd bezig met haar zaken. Ze had ondervonden dat ze meestal op dit soort plekken aan de slag moest. Daarom had ze survivallessen gevolgd en zich bekwaamd in opsporings- en reddingsoperaties, maar ze vertrouwde vooral op haar intuïtie. Voor Naomi's gevoel was de gevaarlijkste wildernis veiliger dan een kamer die van binnenuit kon worden afgesloten.

Ze begon op de plek waar Madison was verdwenen en nam de omgeving goed in zich op. Ze startte geen gebruikelijke zoektocht. In plaats daarvan behandelde ze het gebied als een dier dat ze probeerde te door-

gronden: ze probeerde zijn lijf te voelen en zijn vorm te begrijpen. Dit was een koud, onvoorspelbaar beest, met uitstekende, mysterieuze, gevaarlijke delen.

Na een paar meter kon ze de weg achter zich al niet meer zien, en als ze geen kompas had gehad en haar eigen sporen niet had kunnen terugvinden, was ze misschien wel compleet gedesoriënteerd geraakt. De hoge sparren weefden een groen dak boven haar hoofd, en de lucht werd bijna helemaal onzichtbaar. Hier en daar piepte de zon tussen de bomen door, waardoor er schuine lichtstralen op de grond vielen. Ze zag hoe eenvoudig het was om hier de weg kwijt te raken en te verdwalen. Ze had gelezen over mensen die op minder dan een kilometer van een pad in de wildernis waren gestorven.

Dit was een heel oud, ongerept bos, en op de besneeuwde grond groeide verrassend weinig kreupelhout. Tegen de roodbruine boomstammen vormde de sneeuw patronen die wel gebeeldhouwd leken. Het terrein voor haar liep omhoog en omlaag – het kind kon in talloze richtingen zijn gelopen en zou beslist binnen een paar tellen uit het zicht zijn verdwenen.

Aan het begin van een tocht zorgde Naomi altijd dat ze een band kreeg met de wereld waarin het kind was zoekgeraakt. Het was alsof ze met zorg en aandacht een verwarde kluwen touw uit de knoop haalde. Een bushalte bracht haar op het spoor van een automobilist, en die leidde haar naar een kelder die heel zorgvuldig geluiddicht was gemaakt. Een volgelopen greppel voerde naar een rivier met een oever waarop veel verdriet wachtte. Of haar beroemdste zaak: een jongen die al acht jaar werd vermist, was gevonden in de kantine van de school waarin hij was verdwenen – maar dan zes meter onder de vloer, in de kelder, waar de nachtwaker die hem had ontvoerd een schuilplaats had gebouwd in een voorraadhok achter een kapotte oude boiler. Pas toen Naomi de originele bouwtekeningen erbij had gehaald, ontdekte de school dat die ruimte bestond.

Alle plekken waar kinderen verdwenen, waren poorten.

Diep in het woud hield de begroeiing opeens op: Naomi stond aan de rand van een steil, wit ravijn. Vanaf de bodem staarde een dikke laag sneeuw wezenloos naar boven. Het landschap erachter bestond uit hoge, duizelingwekkende bergen. In de verte deed een bevroren waterval denken aan een aanvallende leeuw. De bomen waren in het wit gehuld, als in een hemels visioen.

Het is maart, dacht ze. Alles hierboven is nog bevroren.

In gedachten zag ze een vijfjarig meisje dat verdwaald en huiverend door een woud doolde dat eindeloos moest hebben geleken.

Madison Culver was al drie jaar weg. Ze was inmiddels acht – als ze nog leefde.

Toen ze de berg af reed, viel haar oog opeens op een afgelegen winkel, een soort blokhut met zo veel sneeuw en mos erop dat ze hem bijna over het hoofd had gezien. Het gebouw had een gammele veranda en een verschoten, handgeschilderd bord boven de deur waarop stond dat de eigenaar Strikes heette.

Naomi reed de lege, onverharde parkeerplaats op, die was bedekt met een vers laagje sneeuw. Eerst dacht ze dat de winkel leegstond, maar het verwaarloosde gebouw bleek nog steeds gebruikt te worden. Toen ze naar binnen ging, rinkelde er een deurbel achter haar.

De ramen waren zo vuil dat er nauwelijks licht naar binnen drong.

De oude man achter de toonbank had een gezicht vol gesprongen haarvaatjes. Zijn vuile pet leek vastgelijmd te zitten aan zijn dunne grijze haar.

Naomi zag de stoffige opgezette dierenkoppen achter hem. Onder het vettige glas van de toonbank lagen geweerpatronen; de stellingen van de winkel waren zo ver uit elkaar gezet dat klanten er met sneeuwschoenen tussendoor konden lopen. In de hoeken van de winkel lagen stapels auto-onderdelen, en in de metalen schappen was koopwaar uitgesteld,

variërend van goedkoop speelgoed en gedroogde macaroni tot berenklemmen met scherpe tanden.

De macaroni wekte haar interesse. Naomi had genoeg levenservaring om een toeristenwinkel te kunnen onderscheiden van een winkel met eerste levensbehoeften. Ze pakte een zakje niet al te verse noten en een blikje fris.

‘Wonen hier nog steeds mensen?’ vroeg ze nieuwsgierig.

De oude man fronste achterdochtig zijn wenkbrauwen. Ze herinnerde zich dat ze in een nationaal park was. Misschien moesten de mensen zich aan allerlei regels houden.

‘Jazeker,’ bromde hij.

‘Hoe overleven ze hier?’

Hij keek haar aan alsof ze achterlijk was. ‘Jagen. Vallen zetten.’

‘Dat zal wel koud werk zijn in dit berggebied.’

‘Alles is koud werk in dit berggebied.’

Hij keek haar na toen de deur achter haar dichtging.

Ze nam een kamer in een motelletje aan de rand van het woud. De laatste plaats waar ze kon overnachten zonder een tent op te zetten – of een ijsgrot te graven.

Het motel zag er morsig uit, maar zulke onderkomens was ze wel gewend. De lobby stond vol meubels die hun beste tijd hadden gehad. Een paar bergbeklimmers met blozende wangen namen met hun zweetgeur en hun klimuitrusting de rest van de kleine ruimte in beslag.

Naomi werd elke keer verrast door al die wereldjes die buiten de hare bestonden. Elke zaak leek haar naar een nieuw land te brengen, met andere culturen, gebruiken en mensen. Ze had gefrituurd brood gegeten in indianenreservaten, meebewogen op de ritmes van New Orleans en weken doorgebracht op een oude slavenplantage in het Zuiden. Ze was echter het liefst thuis, hier in het stugge Oregon, waar elke bocht van de weg haar een totaal ander uitzicht leek te bieden.

Op de balie stond een plastic display met landkaarten. Ze haalde er een uit en rekende hem af bij het inchecken. Hoeveel hotelkamers zou ze al hebben gehad in die acht jaar dat ze dit werk deed?

Ze was op haar twintigste begonnen met kinderen opsporen. Ze wist dat dat uitzonderlijk jong was, maar soms zei ze zelf wrang dat haar werk een roeping was geweest. In het begin, toen ze nog van de hand in de tand leefde, sliep ze op de bank bij de gezinnen die haar inhuurden, omdat die vaak te arm waren om een hotelkamer voor haar te betalen. Uiteindelijk had ze geleerd dat ze voor elke klus een vast bedrag moest vragen, en ze moedigde gezinnen aan om desnoods met crowdfunding haar vergoeding bij elkaar te sprokkelen. Op die manier verdiende ze in elk geval genoeg voor een hotelkamer.

Het ging haar niet eens zozeer om de slaap – ze kon overal slapen, desnoods opgekruld in haar auto. Het ging om het alleen zijn, om een plek waar ze rustig kon nadenken.

Elk jaar raakten er in de Verenigde Staten ruim duizend kinderen vermist, en dat gebeurde op wel duizend verschillende manieren. Vaak ging het om ontvoeringen door ouders, soms om verschrikkelijke ongelukken. Kinderen verstopten zich in vrieskasten die niet meer werden gebruikt en gingen daarin dood. Ze verdronken in volgelopen rotsafgravingen of verdwaalden in het bos, net als Madison. Veel kinderen werden nooit meer teruggevonden. In zo'n honderd gevallen per jaar ging het om ontvoeringen door vreemden, al was Naomi ervan overtuigd dat het werkelijke aantal veel hoger lag. De ontvoeringen waren de zaken die haar de meeste publiciteit opleverden, maar ze was bereid naar ieder vermist kind te zoeken.

Op haar bed vouwde ze de kaart helemaal uit.

Ze vond de plek waar Madison was verdwenen en tekende er een cirkeltje omheen – een rondje in een zee van eindeloos groen. Met haar vingers traceerde ze de nabijgelegen wegen, die op spinnen leken, en zag dat ze zo ver van het cirkeltje lagen dat Madison er niet naartoe kon zijn gelopen.

Waar ben je, Madison Culver? Zweef je met de engelen mee, een zilveren stipje op een vleugel? Lig je ergens te dromen, begraven onder de sneeuw? Of ben je na die drie lange jaren misschien toch nog in leven?

Die avond at ze in het kleine wegrestaurant naast het motel. Tijdens het eten liet ze haar blik over de plaatselijke bevolking dwalen: stevige kerels in houthakkershemden, vrouwen met oogschaduw in glinsterende regenboogkleuren, een groepje knorrig uitzierende jagers. De serveerster schonk haar nog een kop koffie in en noemde haar 'meissie'.

Naomi keek op haar mobiele telefoon. Nu ze weer in Oregon was, moest ze eigenlijk weer eens naar haar kamer bij haar vriendin Diane. En wat nog veel belangrijker was: ze moest Jerome bellen, en tijd maken om langs te gaan bij hem en mrs. Cottle – de enige familieleden die ze zich kon herinneren. Het was al te lang geleden.

Met de mengeling van angst en verlangen die inmiddels vertrouwd was geworden, dacht ze aan Jerome, staand bij de boerderij. Hun laatste gesprek had akelig dicht rond een onderwerp gedanst dat ze nog niet wilde bespreken. Ze borg haar telefoon op. Ze zou later wel bellen.

In plaats daarvan at ze haar gepaneerde steak, mais en aardappelen tot de laatste kruimel op. Ze accepteerde dankbaar de taart die de serveerster haar aanbood.

Die nacht vormden alle kinderen die ze ooit had gevonden in haar dromen een lange rij, als een leger. Op het moment dat ze wakker werd, hoorde ze zichzelf nog net fluisteren: 'Neem de wereld over.'

Het sneeuwmeisje herinnerde zich de dag waarop ze was geboren. Ze was gecreëerd in helderwitte sneeuw – twee vermoeide armen uitgestrekt, als een engel – en opeens had ze haar schepper gezien. Zijn gezicht was een halo van licht.

Hij had haar moeiteloos over zijn schouder gelegd. Om hem heen hing een sterke, warme, troostrijke geur, als de binnenkant van de aarde. Ze zag haar handen: onbeweeglijk als steen, een rare kleur blauw aan de vingertoppen. Haar haar bungelde rond haar gezicht, en aan de puntjes zat ijs.

Aan de riem van de man hingen langgerekte, wollige wezentjes die tegen zijn lijf aan sloegen. Ze zag hun piepkleine klauwtjes naar de lege lucht boven de wiegende, witte sneeuw graaien.

Haar ogen vielen dicht toen ze weer indommelde.

Toen ze wakker werd, was het donker, alsof ze zich in een grot bevond. Buiten sneeuwde het. Dat kon ze niet zien, maar ze voelde het. Gek dat je zoiets zachts als vallende sneeuw kunt horen.

De man zat voor haar. Het duurde een paar tellen voordat haar koortsige ogen zich aan het schemerige licht hadden aangepast. Er was wel een lamp, maar er mankeerde iets aan haar ogen, en ze zag alles door een soort rode waas.

Ze lag op een bedje – eigenlijk meer een soort plank – en was gehuld in vachten en dekens. De muren om haar heen waren van leem. Er staken takken uit. De man zat op een houten stoel van gevlochten takken, een meubel dat je in een boek zou verwachten. Een stoel waarop een vriendelijke grootvader zou zitten, of Vadertje Tijd.

Ze begreep dat ze erg ziek was. Haar lijf deed overal pijn, en ze voelde dat

haar wangen bezweet en warm waren. Er trokken koortsstuipe door haar heen. Haar tenen deden pijn. En haar vingers. Haar wangen. Haar neus.

De man bleef vachten op haar stapelen en zag er heel bezorgd uit. Ze moest koud water van hem drinken. Hij voelde aan haar vingers. Die zagen er allemaal raar uit, alsof ze een dikke huid hadden gekregen. Hij stopte ze in zijn mond om ze op te warmen.

Ze wilde overgeven, maar zelfs de binnenkant van haar buik leek koud als ijs te zijn. Telkens wanneer ze haar ogen opendeed, werd haar omgeving weer vaag en zakte ze weg.

Toen ze opnieuw wakker werd, liet de man haar nog meer water drinken. Het smaakte naar ijsklontjes. Ze viel weer in slaap.

Er was iemand die ze nodig had. In haar koortsaanval bleef ze om haar roepen, maar de woorden uit haar mond leken de man niet blij te maken. Hij keek naar haar lippen en werd boos. Hij legde zijn hand op haar mond. Doodsbenauwd beet ze in zijn vingers. Hij trok de hand terug en sloeg haar zo hard dat ze duizelig werd. Toen ging hij weg.

Op het bed bleef ze draaien en woelen, gevangen in eindeloze koortsdromen. Haar vingers zwollen op tot ze wel malle tekenfilmhanden leek te hebben, maar ze kon er niet om lachen. De blaren sprongen open en spetterden vocht op de dekens. Ze schreeuwde van pijn en angst.

Toen de man terugkwam, probeerde ze met hem te praten. Ze deed haar best om hem met haar gezwollen lippen excuses aan te bieden. Zijn ogen volgden haar lippen weer, en ook nu werd hij kwaad.

Ze bleef de woorden schreeuwen: 'Mama! Papa!'

Hij draaide zich om en liep weg.

B, krabbelde de man op een leitje. Hij had de lamp meegenomen, waarvan het licht overal schaduwen tekende. De grot baadde in een geel licht.

Ze was wakker. De vachten en dekens om haar heen waren kletsnat van het zweet. Ze voelde de sneeuwvlokken buiten vallen en staarde met grote ogen naar de man.

De man controleerde haar vingers weer. Hij maakte een vreemd, klikkend geluid, dat leek te betekenen dat hij tevreden was. In het licht hield ze haar vingers omhoog alsof ze ze voor het eerst zag. Ze waren niet meer zo dik, maar de huid kreeg een rare, paarszwarte kleur. Het leek wel of ze als een hagedis moest vervellen.

Misschien veranderde ze in iets nieuws.

De man tilde de dekens op om naar haar tenen te kijken. Hij had haar sokken en schoenen uitgetrokken, en voor het eerst zag ze dat haar tenen ook dik en opgezwollen waren. Haar huid had een afschuwelijke roodpaarse kleur en de teennageltjes zagen eruit alsof ze zo van haar voeten konden worden geplukt.

Hij hield het leitje omhoog. B?

Ze knikte zwakjes, en die reactie leek hem genoeg te doen.

‘Heet jij B?’ Haar stem was niet meer dan een schor gefluister.

Hij staaarde alleen maar naar haar lippen en gaf geen antwoord.

‘Hoe ben ik hier gekomen? Waar zijn papa en mama?’

Mr. B schudde zijn hoofd.

Het sneeuwmeisje raakte in paniek. Ze was nog zwak van de koorts, maar ze probeerde overeind te komen en zich langs deze vreemde man heen een weg naar buiten te vechten. Ze wilde naar haar vader en moeder, die vast buiten de grot op haar wachtten. Hij werd boos en drukte haar ruw op haar bed. Verward vocht ze terug. Ze maaide met haar armen en benen en schopte en sloeg hem.

Voor de tweede keer sloeg mr. B haar hard in het gezicht. Hij greep haar armen vast en kneep zo hard dat hij haar pijn deed. Ze jammerde zachtjes en dook ineem van pijn en angst. Met de dekens en vachten om zich heen kroop ze achteruit tegen de lemen muur, waar ze hem met grote ogen aanstaarde.

Hij keek briesend van woede naar haar, draaide zich abrupt om en ging weg.